

Arrest

nr. 174 908 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2015 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*quater*). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel.

In de mate dat de verzoekende partij in haar betoog verwijst naar eerdere ingetrokken beslissingen, wijst de Raad erop dat dit niet dienstig is, daar deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van het onderhavig beroep en het geenszins identieke beslissingen betreffen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet betoogt de verzoekende partij in een eerste middel dat de bestreden beslissing noch in feite noch in rechte is gemotiveerd en dat de gemachtigde dient aan te geven waarom zij volgens hem niet in de voorwaarde zou verkeren om toepassing te maken van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij benadrukt dat zij voldoet aan de voorwaarden van voormelde artikelen 10 en 12bis en dat zij de partner is van een derdelander met onbeperkt verblijf in België en bovendien in haar hoedanigheid van getuige nog ter beschikking dient te staan van het ministerie van Justitie. De Raad stelt vooreerst vast dat wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikelen 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt immers hieromtrent het volgende: “Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis §1 van de wet van 15.12.1980: hij kwam België binnen zonder visum; hij heeft geen verblijfsrecht op een andere basis; er worden geen buitengewone omstandigheden aangehaald die motiveren waarom de aanvraag in België gebeurt”. De verzoekende partij stelt dat zij 'hier' aangeeft zich te bevinden in buitengewone omstandigheden en geeft verder aan dat uit het administratief dossier blijkt dat er uitgebreid werd gemotiveerd en uitdrukkelijk wordt verwezen naar de buitengewone omstandigheden. De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag überhaupt “buitengewone omstandigheden die (haar) verhinderen terug te keren naar (haar) land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger” - zoals vereist door artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet - heeft aangevoerd. Ook in haar verzoekschrift maakt zij nog steeds niet duidelijk op welke buitengewone omstandigheden zij precies doelt. In de mate dat zij zou doelen op het gegeven dat zij in haar hoedanigheid van getuige ter beschikking dient te blijven van het ministerie van Justitie, dient te worden vastgesteld dat zij dit in haar aanvraag niet als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen, zodat zij de gemachtigde ook niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden en eromtrent niet te hebben gemotiveerd. Gezien uit voormeld artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° blijkt dat het aantonen van het bestaan van buitengewone omstandigheden een vereiste is om de aanvraag voor een toelating tot verblijf ontvankelijk te kunnen indienen bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene, volstaat de vaststelling dat geen zulke buitengewone omstandigheden werden aangehaald reeds om de bestreden beslissing te schragen, zodat de overige twee motieven (met name de binnenkomst zonder visum en het niet hebben van een verblijfsrecht op een andere basis) overtollig zijn geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen deze overtollige motieven kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder dient te worden ingegaan.

Gelet op het bovenstaande lijken de beide middelen ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 juni 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 11 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de vraag tot horen werd ingediend op vraag van de cliënt, maar dat zij niets toe te voegen heeft aan de inhoud van het dossier.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking.

3.2 Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat van de verzoekende partij, door zelf aan te geven niets toe te voegen te hebben aan de inhoud van het dossier, geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 juni 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat de beide middelen ongegrond zijn.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE